

Rådgivende uttalelse:

- Dato:** 24. august 2018
- Sak:** 2017-2969
- Klager:** Staten v/ Barne-, ungdoms –og familiedirektoratet (Bufdir)
Postboks 2233
3103 Tønsberg
- Innklaget:** A kommune, ved barneverntjenesten
- Nemnda:** Advokat Tore Roald Riedl (leder), kommuneadvokat Joakim Zahl Fjell og tingrettsdommer Ingrid Smedsrud
- Avgjørelsesform:** Nemndas avgjørelse er fattet i nemndsmøte basert på skriftlige fremstillinger.
- Saken gjelder:** Saken gjelder uenighet mellom staten og kommunen om betaling for institusjonsopphold for jente født 2002 for perioden xx. mars 2016 og frem til november 2017.

****

A omsorgskommune
B fylkesnemnd
C sted
D sykehus
E region
F jenta

I fosterhjem
J institusjon
K barnehage
L psykolog
M språk
N region

I møte 24. august 2018 fattet Barnevernets tvisteløsningsnemnd i sak nr. 2017-2969 slik

rådgivende uttalelse:

Saken gjelder uenighet mellom staten og A kommune om betaling for institusjonsopphold for jente født 2002 fra xx. mars 2016 og frem til xx. november 2017.

Staten mener kommunen fra nevnte tidspunkt er forpliktet til å betale en prosentvis andel av utgifter ut over kommunal egenandel i henhold til barnevernlovens ordinære betalingssystem på grunn av jentas sammensatte diagnoser. Kommunen mener at utgiftene til forsterket institusjonsopphold er en følge av foreldrenes omsorgssvikt, og at disse utgiftene skal dekkes av staten.

Twisten ble oversendt Barnevernets tvisteløsningsnemnd 3. november 2017. A kommune innga tilsvar 12. februar 2018. Så vel kommunen som Bufetat samtykker i at nemnden behandler saken.

Sakens bakgrunn

Jenta er født svært prematur i en familie med til sammen fire barn.

Den xx. juni 2007 fattet Fylkesnemnda B vedtak om omsorgsovertakelse for jenta og hennes tre søsken. Fylkesnemnda kom frem til at vilkårene i barnevernloven § 4-12 første ledd bokstav a var oppfylt. Barna var på dette tidspunktet allerede akutt plassert i medhold av barnevernloven § 4-6 annet ledd.

Jenta bodde i beredskapshjem i to år til hun ble plassert i fosterhjem i 2009. Fosterhjemmet opplevde omsorgsoppgavene for krevende og sa opp fosterhjemsavtalen. Jenta flyttet inn i nytt fosterhjem xx. august 2012.

Jenta ble i 2011 utredet av BUP C, etter at barneverntjenesten i januar 2010 henviste henne under diagnosene F94.1 Reaktiv tilknytningsforstyrrelse i barndommen og F80.9 Uspesifikk utviklingsforstyrrelse av tale og språk.

I utredningsrapporten fra BUP C av xx. november 2011 vises det til følgende:

« Hun er nå utredet av skole/lokal PP-tjeneste og ved BUP, med sammenfallende funn. Hennes evnenivå tilsvarer lett psykisk utviklingshemming, med spesielle vansker knyttet til tolkning av visuelle stimuli og med vansker i forhold til utholdenhet. Somatisk legeundersøkelse stadfester umoden funksjon med flere soft signs til stede. Hvor stor innvirkning de visuelle vanskene har på F kognitive funksjoner slik disse måles pr. i dag, lar seg vanskelig bedømme».

Det nye fosterhjemmet ble innvilget avlastning, men opplevde etter hvert omsorgsoppgaven for krevende, og sa opp fosterhjemsavtalen xx. april 2015.

Jenta var til utredning ved Sykehuset D, Habiliteringstjenesten i E, som etter en samlet vurdering fant indikasjoner på F.70.9 Lett psykisk utviklingshemming, jf. fagrapport av xx. juni 2015.

Basert på ovennevnte kom barneverntjenesten frem til at jenta ikke lenger kunne ivaretas i et fosterhjem, og det ble søkt om barnebolig xx. juni 2015.

Fra søknaden gjengis:

«Barneverntjenesten vurderer at jenta er i behov av voksenhjelp til enhver tid og i alle dagligdagse situasjoner. Hun oppleves som svært intens i kontakten og hun er i behov av et personale som rullerer. Det vurderes at både hennes tidligere omsorgssituasjon og hennes psykiske utviklingshemming forklarer hvilke utfordringer hun og omsorgspersoner rundt henne har. Jenta trenger god omsorg, og et tilrettelagt tilbud i en barnebolig utfra hennes spesielle behov».

I søknaden ble det nevnt at jenta fra xx. april 2015 hadde vært medisinert for demping av angst og depresjon.

Barneverntjenesten fikk avslag på søknaden, og saken ble videresendt til Fylkesmannen for endelig vurdering.

I epikrise fra BUP C datert xx. september 2015 fremgår at jenta har følgende diagnoser:

- F94.1 Reaktiv tilknytningsforstyrrelse i barndommen
- F.70.9 Lett psykisk utviklingshemming uten beskrivelser av adferdsproblemer
- Avvikende foreldresituasjon

- Fjerning fra hjemmet.

BUP C var usikre på om diagnosen reaktiv tilknytningsforstyrrelse skulle opprettholdes, da jentas symptomer ikke var helt typiske for denne diagnosen. Jentas vansker ble beskrevet som «*multideterminerte*» og sammensatte, relatert til tilknytningstraumer.

Den xx. september 2015 ba kommunen om at Bufetat, i påvente av barnebolig, bisto med å finne en egnet barnevernsinstitusjon, da jenta vurderes å ha behov for døgnbemanning. Bufetat gav tilsagn til institusjonsplassering ved J barnevern- og omsorgssenter den xx. mars 2016.

I perioden fra april 2015 og frem til hun flyttet på institusjonen i mars 2016 bodde hun midlertidig i fosterhjem. Fosterhjemmet hadde tidligere vært besøkshjem for jenta.

Barneverntjenesten søkte oppholdskommunen om «*Opplæring i daglige gjøremål (miljøarbeid)*» – veiledning til institusjonen. I vedtak av xx. desember 2015 ble søknaden avslått da en slik bistand kun ble gitt til privatpersoner. Barnevernsinstitusjonen ble vurdert til å ha riktig kompetanse i forhold til jentas behov.

I forkant av jentas plassering på institusjon sendte Bufetat den xx. januar 2016 brev til barneverntjenesten i A med krav om dekning av økte utgifter. Det ble vist til en udatert risikoanalyse hvor det ble vurdert som avgjørende å ha 1-1 bemanning på jenta. I brevet anslås det behov for ekstrabemanning på en kveldsvakt pr. uke. Det ble anført at behovet for ekstrabemanning til dels skyldtes utfordringer med jenta med bakgrunn i hennes diagnose «*lettere psykisk utviklingshemming*», og at dette ble ansett som en medfødt funksjonshemming.

I brev xx. februar 2016 aksepterte barneverntjenesten vilkårene om deling mellom kommunen og Bufetat med en 50/50 kostnadsfordeling, forutsatt at behovet var en kveldsvakt pr. uke. Det ble også presisert at man mente disse ekstrakostnadene ikke burde være knyttet til jentas funksjonshemming, og således var en del av institusjonens ansvar for ivaretagelse av jentas daglige omsorg.

I brev xx. august 2016 viste Bufetat til at behovet for økt bemanning knyttet til jenta hadde vist seg større enn først antatt, og kommunen ble invitert til et møte om fordeling av utgifter som følge av dette. Bufetat anførte at jentas problematikk både hadde bakgrunn i jentas funksjonshemming og i hennes første år med omsorgssvikt.

Den xx. september 2016 svarte kommunen at man ikke hadde anledning til å dekke mer enn det man allerede gjorde. Det ble også vist også til at oppholdskommunen ikke dekket kostnader til støttekontakt og besøkshjem, og kommunen så ikke behov for et møte.

I evalueringsrapport av 15. september 2016 anbefalte institusjonen følgende:

«*Dersom F skal fortsette å bo på ungdomsavdelingen ser vi det som viktig at hun får en mer stabil omsorgsbasis her, med en oversiktlig og mer rotfestet hverdag. Personalet opplever det som*

utfordrende å jobbe med målrettet utviklingsarbeid når hun oppholder seg mye av ukedagene utenfor avdelingen. Avdelingen vurderer behov for å sove i den samme sengen, og følge de samme rutinene hver dag, for å skape forutsigbarhet. Med tanke på F sin historie og hennes begynnende identitet som ungdom, er hun ekstra sårbar for flere flyttinger og tilknytningsbrudd. Hun trenger utviklingsstøttende oppfølging fra stabile voksenpersoner som kan gi henne mestringsopplevelser og forstå hennes behov for tilrettelegging. Nødvendigheten for varig og stabil bosituasjon er uansett tungtveiende for F sin utvikling».

Etter ytterligere brevveksling ble det avholdt møte den xx. oktober 2016. Tilstede på møtet var institusjonen, Bufetat v/ G og A kommune. Av referat fra møtet opplyste institusjonen at «*jenta har et omfattende hjelpebehov og det viste seg ganske raskt at det var behov for en ekstra en-til-en den tiden hun er på institusjonen*».

Bufetat opprettholdt sin konklusjon om å dele de overskytende kostnadene 50/50, og viste til at det var vanskelig å avgjøre hvorvidt jentas vansker skyldes skadelig omsorg eller diagnose. Kommunen ønsket å komme frem til en felles forståelse omkring jentas behov for ressurser og ansvarsfordeling, før saken eventuelt ble brakt inn for Barnevernets tvisteløsningsnemnd, og ba om en skriftlig redegjørelse.

Det ble gitt en slik skriftlig redegjørelse om jentas behov i brev av xx. november 2016, og institusjonen anførte at det ikke var faglig og etisk forsvarlig å redusere det tilbudet hun hadde.

Den xx. november 2016 ble jenta henvist til BUP på grunn av bekymring for hennes psykiske helse. Kort tid etterpå ble jenta lagt inn på BUP, da hun hadde utagert på skolen og mot politiet, samt gitt uttrykk for å ville ta sitt eget liv.

Fylkesmannen i E fastholdt den xx. desember 2016 oppholdskommunens avslag om barnebolig.

Kommunen og Bufetat ble i brevveksling i perioden januar – mars 2017 enige om å fremme saken for Barnevernets tvisteløsningsnemnd.

Den xx. november 2017 fattet barneverntjenesten vedtak om flytting i fosterhjem. Fosterhjemmet hadde tidligere vært midlertidig fosterhjem samt besøkshjem for jenta.

Fra vedtaket hitsettes:

«xx.10.17. stakk F av fra skolen igjen og reiste til H. Det andre fosterbarnet har flyttet ut og F nekter nå å dra fra I. Det har vært flere forsøk fra ansatte på J sin side på å hente henne og få henne med tilbake til institusjonen. Og både barneverntjenesten og H har forsøkt å motivere henne til å reise tilbake. Det har ikke lyktes. Jenta er fast bestemt på at det nå er hennes tur til å bo på I. H har sagt seg villig til å F boende og være fostermor for henne.»

Jenta flyttet xx. november 2017 til fosterhjemmet.

Det er uenighet mellom kommunen og staten om hvordan kostnadene for omsorgen av jenta skal dekkes.

Partenes anførsler

BUFETAT har i det vesentlige anført at det må legges til grunn at jentas diagnoser (tilknytningsforstyrrelse, utviklingsforstyrrelse og lett psykisk utviklingshemming) er å anse som en funksjonshemming i rundskrivets forstand.

Hovedspørsmålet er hvorvidt utgiftene til ekstrabemanning i tiltaket, skyldes funksjonshemming som ikke har sin dominerende årsak i omsorgssvikt.

Det er ikke bestridt at jenta har levd under omsorgssvikt, og at diagnosebildet er sammensatt av utviklingsforstyrrelser som både er av biologisk og psykososiale/miljørelaterte årsaker.

Saksdokumentene viser at dette er en jente med et stort behov for oppfølging, og omsorgsbehovet er vurdert å være langt større enn et fosterhjem kan make å stå i. Det er ikke lett for jenta i denne saken å forstå sammenhengen mellom handling og konsekvens. Hun opererer her og nå, og er i stor grad impulsstyrt. Dette er et utslag av hennes lave kognitive fungering. Jentas svake ADL-ferdigheter må også relateres til den lave fungeringen.

Det ville ikke vært etisk og faglig forsvarlig å redusere bemanningstettheten rundt jenta dersom man skulle gi henne anledning til å utvikle sitt potensial. Kommunen har støttet denne vurderingen, og har bl.a. vist til at jenta har særegne behov knyttet til funksjonshemmingen som går ut over behovene til et kognitivt friskt barn som er utsatt for omsorgssvikt. Det fremstår som uforenlig at kommunen mener det ikke var behov for så tett oppfølging i en barnevernsinstitusjon, men samtidig forventer at det i en barnebolig tilrettelegges med bistand til dagligdagse gjøremål, herunder trening på ADL-ferdigheter. At det ble søkt om og innvilget barnebolig dokumenter også at jenta hadde særlige behov som ikke kunne dekkes i en barnevernsinstitusjon. Dette støtter begrunnelsen for at barnevernsinstitusjonen har hatt behov for å forsterke tilbudet.

Bakgrunnen for jentas særlige behov er dels knyttet til tilknytningsproblematikken og dels den psykiske utviklingshemmingen. Dette støttes både av PPT og av kommunens søknad om barnebolig.

Det er imidlertid vanskelig å avgjøre hvorvidt jentas særlige behov skyldtes skadelig omsorg eller diagnosen lett psykisk utviklingshemming. Det foreslås derfor å dele de overskytende kostnadene 50/50 mellom stat og kommune.

Av praksis vises det særlig til BTN sin avgjørelse i sak 11/1, som har overføringsverdi til herværende sak.

Ekstrakostnadene for perioden xx. mars frem til xx. juni 2016 er opplyst å være kr. 57 573 pr. måned, og fra xx. juni 2016 og frem til xx. november 2017 kr. 47 017 pr. måned.

Nemnda forstår påstanden slik:

Kommunen skal dekke 50 % av de ekstra kostnadene som økt bemanning har medført i saken, i tillegg til ordinær kommunal egenandel.

A kommune har i det vesentlige anført at det må anses klart at jentas vansker skyldes hennes alt for dårlige omsorgsbetingelser de første avgjørende årene av hennes liv. Som en følge av dette har jenta utviklet en alvorlig reaksjon – og tilknytningsforstyrrelser som gjør hennes nære relasjoner problematiske.

Barneverntjenesten vurderte en institusjonsplassering som riktig for jenta for den perioden en ventet på permanent omsorgsbasis, og at en institusjon i mindre grad ville trigge hennes tilknytningsangst. Det var flere ansatte og voksne å henvende seg til enn i et ordinært fosterhjem. I tillegg mestret, og mestrer, nåværende fosterhjem omsorgsoppgavene for jenta. Derfor har man ansett det som en fullt overkommelig oppgave for en institusjon med flere ansatte å ivareta jenta. Jenta var ikke diagnostisert med adferdsvansker, og barneverntjenesten anså ikke på noe tidspunkt at institusjonen skulle være i behov av kontinuerlig ekstrabemanning.

Det var på skolen jenta hadde de største utfordringene, og man undrer seg over at Bufetat ikke har sett dette, og i stedet heller har fortsatt å fokusere på ekstrabemanning.

Det har vært et sterkt fokus på kostnader fra Bufetats side i denne saken. Dette har medført manglende fokus på den jobben som måtte gjøres, for sikre jenta den hjelpen hun har hatt behov for.

Bufetat har heller ikke fremlagt et konkret kostnadsoverslag. Kommunen på sin side har hatt ekstrakostnader på kr. 20 000 pr. måned. Ved en eventuell kostnadsdeling, må disse ekstrakostnadene tas med i regnestykket.

Nåværende fosterhjems plassering fungerer meget bra. Det har så langt ikke vært behov for ekstra oppfølging eller veiledning fra barneverntjenesten.

Nemnda forstår påstanden slik:

Bufetat har ansvar for å dekke alle utgifter knyttet til plassering av barnet i institusjon regnet fra den xx. mars 2016, med unntak av kommunens alminnelige egenandel

Nemndas bemerkninger

1.

Høsten 2007 utarbeidet det daværende Barne- og likestillingsdepartementet rundskriv Q-06/2007 om oppgave- og ansvarsfordeling mellom kommuner og statlige barnevernmyndigheter og om betalingsordninger i barnevernet ("betalingsrundskrivet"). Ved praktisering av rundskrivet erfarte

staten og kommunene at det er vanskelig å unngå gråsoner hva gjelder oppgave- og betalingsansvar i enkelte av disse sakene.

I samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Kommunenes Sentralforbund (KS) og Regjeringen v/daværende Barne- og likestillingsdepartementet om utvikling av barnevernet, ble partene enige om å etablere et tvisteløsningsorgan for de såkalte "gråsonesaker". Dette er saker der det er tvist mellom kommune og stat om grensen mellom statens betalingsansvar etter barnevernloven og kommunenes betalingsansvar etter annen lovgivning. Gråsonesaker oppstår der et barn har behov for tiltak både etter barnevernloven og andre velferdslover.

På bakgrunn av ovennevnte opprettet partene 1. januar 2010 Barnevernets tvisteløsningsnemnd. Nemnda er et uavhengig organ som skal gi rådgivende uttalelser i gråsonesaker som begge parter velger å bringe inn for nemnda. Nemndas uttalelse er ikke rettslig bindende.

Barnevernets tvisteløsningsnemnd består av leder, to faste medlemmer og to varamedlemmer. Leder er utnevnt av Barne- og likestillingsdepartementet (BLD) i samarbeid med KS for en periode på inntil 4 år. BLD utnevner et fast medlem med vara på fritt grunnlag og ett fast medlem med vara etter forslag fra KS. Nemndas leder og medlemmer skal ha juridisk kompetanse. Hver sak behandles av leder, ett medlem som er oppnevnt på fritt grunnlag og ett medlem som er oppnevnt etter forslag fra KS.

KS og departementet utarbeidet saksbehandlingsregler for nemnda 17. november 2009 og for nemndas sekretariat. Saksbehandlingsreglene ble sist revidert i februar 2017.

2.

Det rettslige utgangspunkt om fordeling av utgifter i barneverntjenesten følger av barnevernloven § 9-4 og § 9-5:

§ 9-4 Statlig regional barnevernmyndighets økonomiske ansvar for barneverntjenesten
Når det gjelder barn under 20 år som blir plassert i fosterhjem eller institusjon eller får opphold i senter for foreldre og barn, skal statlig regional barnevernmyndighet dekke den del av kommunens utgifter som overstiger det kommunen plikter å betale etter § 9-5.

§ 9-5 Statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen. Den kommune som har søkt om inntak i institusjon eller for barn og foreldre i senter for foreldre og barn, skal yte delvis refusjon av oppholdsutgifter til statlig regional barnevernmyndighet etter satser fastsatt av departementet. Det kan også fastsettes satser for kommunal refusjon ved inntak i institusjon eller senter for foreldre og barn med tilknyttet spesialisttjeneste etter denne loven. Departementet kan gi forskrifter om refusjonsordningen.

Med hjemmel i barnevernlovens § 9-5 er det gitt forskrift om statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen for opphold i institusjon (FOR 200311-26-1397). Satsene fastsettes hvert år i statsbudsjettet, jf. forskriften § 4, og meddeles i departementets årlige rundskriv. Etter dette vil statlig regional barnevernmyndighet refundere kommunens oppholdsutgifter til fosterhjemsplassering i den utstrekning de overstiger den fastsatte sats per plass per måned.

Barn og ungdom med funksjonshemninger - og som samtidig har behov for barneverntjenester - kan ha rett til både statlige spesialisthelsetjenester, kommunal omsorg og behandling og tjenester etter barnevernloven. Dette innebærer at et barn med sammensatte problemer som er plassert i barneverninstitusjon også har rett til hjelpetiltak etter annet lovverk. I dette skjæringsfeltet mellom statlige og kommunale ansvarsområder oppstår et kostnadsfordelingsspørsmål som ikke er løst i de ovennevnte lover og forskrifter. I det såkalte betalingsrundskrivet Q-6/2007 fra det daværende Barne- og likestillingsdepartementet er det forsøkt oppstilt retningslinjer for håndtering av dette kostnadsfordelingsspørsmålet.

Det fremgår av innledningen til betalingsrundskrivet at formålet er å "*sikre mest mulig ensartet forståelse og praktisering i hele landet når det gjelder oppgave-, ansvars- og utgiftsfordelingen mellom kommuner og statlig regionale barnevernmyndigheter.*"

I betalingsrundskrivet Q-6/2007 er det fremhevet at barneverntjenestens ansvar er av subsidiær karakter også overfor funksjonshemmede barn. I del II punkt 2.5 heter det bl.a.:

«At barnet er funksjonshemmet gir ikke i seg selv grunnlag for å plassere barnet utenfor hjemmet med hjemmel i barnevernloven. Det er bare dersom det funksjonshemmede barnet samtidig faller inn under de alminnelige vilkårene for tiltak etter barnevernloven at barnevernloven kommer til anvendelse. At barnet på grunn av funksjonshemmingen har større omsorgsbehov enn foreldre med alminnelig god omsorgsevne er i stand til å ivareta, er ikke tilstrekkelig til plassering utenfor hjemmet etter barnevernlovens regler.»

I del III punkt 5 er det bl.a. uttalt følgende om kostnadsfordelingen for særskilte tiltak som har sammensatte årsaker:

«Dersom funksjonshemmede barn plasseres i statlige eller private barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging skal kommunen dekke den del av utgiftene ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming, i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedracting mellom hvilke tiltak ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming. Det må i så fall foretas en konkret vurdering av det enkelte barn. Det vil i den sammenheng være nyttig å se på hvilke behov barn i samme alder med tilsvarende omsorg har. På samme måte kan det være nyttig å se hvilke behov hjemmeboende barn i samme alder og med tilsvarende funksjonshemming har.

En kostnadsdeling som beskrevet ovenfor skal imidlertid ikke skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.»

3.

Nemnda skal ta stilling til om jenta har en funksjonshemming, og i tilfelle om omsorgssvikten er årsaken, eller den dominerende årsaken, til funksjonshemmingen.

Uenigheten knytter seg til spørsmålet om Bufetat og kommunen er ansvarlig for halvparten av utgiftene til forsterkningstiltaket i perioden hun har vært på institusjon, eller hvorvidt Bufetat alene er ansvarlig disse kostnadene.

Det er opplyst for nemnda at ekstrakostnadene for perioden xx. mars frem til xx. juni 2016 var kr. 57 573 pr. måned, og fra xx. juni 2016 og frem til xx november 2017 var kr. 47 017 pr. måned

Spørsmålet om det har vært en for omfattende bemanning ved institusjonen, tilligger ikke nemnda å ta stilling til.

Ut fra de opplysningene som foreligger, legger nemnda til grunn at jentas store funksjonsutfordringer og diagnoser (reaktiv tilknytningsforstyrrelse og lett psykisk utviklingshemming), innebærer en fungering som må kunne karakteriseres som en funksjonshemming i rundskrivets forstand.

Det synes heller ikke å være uenighet om dette.

Nemnda går så over til å vurdere spørsmålet om kostnadsfordeling mellom Bufetat og kommunen.

Det er ikke tvilsomt at jenta har levd under omsorgssvikt frem til omsorgsovertakelse. Fra vedtaket av xx. juni 2007 fra Fylkesnemnda hitsettes:

«F er et sårbart barn med forsinket utvikling på flere områder. Hun er født sterkt prematur, og har av den grunn en økt risiko for funksjonsforstyrrelser. Det er bekymringsfullt at foreldrene ikke klarte å følge opp jenta den første tiden. F begynte i K barnehage i august 2006. Barnehagepersonalet opplyste til psykolog L at hun var passiv og reservert, og brukte lang tid på å etablere kontakt med andre barn. Hun viste liten nysgjerrighet, og hadde et lite uttrykksfullt kroppsspråk. F er beskrevet som et barn som hele tiden ville ha morens oppmerksomhet og som ofte stod å holdt i kjolen hennes. Jenta har hatt sterke og langvarige og reaksjoner på adskillelse fra moren. Dette har vist seg ovenfor støttepersonen, i barnehagen og i forbindelse med samvær. Fylkesnemnda mener mye tyder på at hun har en utrygg tilknytning. F brukte bleier på dagtid frem til hun var 4,5 år. Hun bruker fortsatt bleie om natten. Hun har få norske ord og snakker påfallende lite, heller ikke M. Hun har vist store vansker med å komme i kontakt med andre barn. Fylkesnemnda har merket seg at Fosterhjemstjenesten i N har stor bekymring for F. De

mener det er viktig å søke bistand fra Habiliteringstjenesten eller barnepsykiatrien for en nærmere utredning og oppfølging.»

For nemnda fremstår jentas problemer som sammensatte, og det synes vanskelig å knytte de enkelte deler av forsterkningstiltaket til den enkelte diagnose. Både den reaktive tilknytningsforstyrrelsen og diagnosen lettere psykisk utviklingshemming synes i kombinasjon å være de sentrale grunner til ekstratiltakene som har vært iverksatt. Alvorlige mangler i barnets omsorgsbetingelser vil kunne medføre symptomer som tilfredsstillende kriteriene for reaktiv tilknytningsforstyrrelse.

Nemnda viser også til at jenta er født svært prematur, hvilket innebærer økt risiko for funksjonsforstyrrelser senere i livet.

Kommunen har subsidiært anført at for det tilfelle at det blir kostnadsfordeling, så må barneverntjenesten sine ekstrakostnader til besøkshjem tas med i beregningen. Kostnadene utgjør kr. 20 000 pr. måned. Nemnda kan ikke se at den har mandat til å ta stilling til dette spørsmålet, og det tilligger således partene eventuelt å bli enige om en løsning om disse kostnadene.

På bakgrunn av ovenstående finner nemnda å tilrå at kostnadene som overstiger de ordinære utgifter til institusjonsplassering av jenta, må bli å dele med en halvpart på hver av partene, og at denne kostnadsdelingen gjøres gjeldende fra det tidspunkt jenta ble plassert på institusjon og frem til utflytning.

Avgjørelsen er enstemmig.

Slutning:

Tvisteløsningsnemnda tilrår at staten og A kommune dekker hver sin halvpart av ekstrakostnadene for tiltak ved J barnevern- og omsorgssenter fra xx. mars 2016 og frem til xx. november 2017.

Joakim Zahl Fjell

Tore Roald Riedl

Ingrid Smedsrud